

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. S. Ś.

po rozpoznaniu w dniu 03.10 i 05.11.2014 r. sprawy

K. T. (1)

syna C. i C. z domu K.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2014 r., ok. godz. 09²⁰ w O. na ul. (...), będąc właścicielem samochodu m-ki M. o nr rej. (...) wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi nie udzielił właściwemu organowi państwowemu informacji komu w dniu 30 maja 2014 r., w O. na ul. (...) powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **K. T. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2014 roku około godziny 13⁽⁵⁵⁾ funkcjonariusze (...)w O. T. G. i G. R. zostali wysłani przed dyżurnego K., w którego dyspozycji pozostawali, na ul. (...) w O. w związku z nieprawidłowo zaparkowanym pojazdem. Na miejscu zastali zgłaszającego S. Z., który poinformował ich, że kierujący samochodem marki M. o nr rej. (...) zaparkował ten pojazd w taki sposób, że praktycznie uniemożliwił mu wjazd i wyjazd z niezabudowanej posesji. Wobec braku kierującego w pojeździe, który ustawiony był dokładnie na wjeździe na posesję na którym ustawione były słupki z łańcuchem, gdzie umieszczona była tabliczka z napisem „nie zastawiać” funkcjonariusze ustalili, że samochód ten należy do właściciela pobliskiego sklepu (...). Udali się tam, lecz go nie zastali, a od pracownika który skontaktował się z właścicielem samochodu telefonicznie dowiedzieli się, że obwiniony stwierdził, że ma wykupiony abonament

na parkowanie i może parkować gdzie chce oraz, że nie ma zamiaru przestawiać samochodu w inne miejsce. W związku z tym funkcjonariusze sporządzili stosowną dokumentację ze zdarzenia, którą przekazano do (...)K. O. w celu przeprowadzenia czynności wyjaśniających. W ich trakcie, w dniu 12 sierpnia 2014 r., prowadzący te czynności funkcjonariusz wezwał właściciela pojazdu obwinionego K. T. i zażądał od niego wskazania, kto w dniu 30 maja 2014 r., kierował przedmiotowym pojazdem. Obwiniony odmówił wskazania takiej osoby twierdząc, że jest to pojazd służbowy, z którego korzysta kilka osób.

W związku z tym postawiono mu zarzut popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw, do którego to obwiniony, przesłuchany w tym samym dniu, nie przyznał się ponownie stwierdzając, że odmowa wskazania konkretnej osoby wynika z faktu, że pojazd ten to pojazd służbowy, z którego korzysta kilka osób.

(dowód: notatki urzędowe k. 6, 7, zdjęcia – k. 3-4; wydruk z (...) k. 11; zdjęcia – k. 20-27, mapa geodezyjna k. 28; informacja z K. k. 4-5; zeznania świadków – P. O. – k. 15v, M. B. k. 29 – 29v)

Obwiniony K. T. (1) w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie również **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w jego ocenie nie doszło do popełnienia żadnego wykroczenia w związku z zaparkowaniem jego pojazdu w dniu 30.05.2014 r. Pojazd ten bowiem był zaparkowany na ulicy przy której dozwolone jest parkowanie. Miejsce w którym parkował ten pojazd, w jego ocenie nie było wjazdem na posesję, bo nie było oznaczone żadnym znakiem. W jego ocenie posesja ta to w istocie plac budowy a tym samym nie ma tam wjazdu na posesję. Podkreślił, że przesłuchującemu go policjantowi powiedział, że pojazdem tym kierują 3 osoby, ale ten żądał wskazania jednej osoby.

(wyjaśnienia k. 15 – 15v)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia obwinionego należy wskazać, iż zasadniczo nie zasługują one na wiarę. Sąd podzielił je jedynie w tej części, w której przyznał on, że przedmiotowy pojazd należy do niego. Natomiast jako niewiarygodne uznał Sąd twierdzenia obwinionego, że nie uchylał się on od obowiązku wskazania faktycznego użytkownika tego pojazdu w dniu 30.05.2014 r., bowiem w opozycji do tego twierdzenia stoją w pełni wiarygodne zeznania świadka – funkcjonariusza Policji, który przesłuchiwał obwinionego w dniu 12.08.2014 r. Z jego wiarygodnej relacji wynika, że obwiniony wezwany do wskazania komu powierzył przedmiotowy pojazd stwierdził jedynie, że nie prowadzi ewidencji kto korzysta z tego pojazdu, a wykroczenie było dość dawno oraz, że pojazdu tego korzysta kilka osób. Ponadto według świadka obwiniony skupił się na kwestionowaniu zasadności prowadzenia czynności wyjaśniających w tej sprawie twierdząc, że w dniu 30 maja 2014 r., należący do niego pojazd był zaparkowany prawidłowo.

Należy w tym miejscu podkreślić, że kwestia, czy pojazd będący własnością obwinionego był zaparkowany prawidłowo, czy też nie w dniu 30 maja 2014 r., jest kwestią wtórną dla niniejszego postępowania. Jego przedmiotem jest bowiem ustalenie jedynie, czy obwiniony na wezwanie uprawnionego organu wskazał, czy też nie, komu powierzył należący do niego pojazd w oznaczonym czasie wypełniając tym samym obowiązek ciążyący na nim w świetle przepisu art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Niewątpliwie funkcjonariusz (...)K. w O. był przedstawicielem organu, który w ramach prowadzonych przez siebie czynności służbowych ma prawa żądać wskazania przez właściciela pojazdu komu on powierzył przedmiotowy pojazd do kierowania. W tym czasie funkcjonariusz ten prowadził czynności wyjaśniające i dopiero po ustaleniu kierującego tym pojazdem w momencie zgłoszonego zdarzenia mógł on poczynić ustalenia, czy faktycznie doszło do wypełnienia przez tego kierującego znamion wykroczenia z art. 90 kw. Niewskazanie zatem przez obwinionego kto był kierującym tym pojazdem, który zaparkował samochód obwinionego w tym miejscu w dniu 30 maja 2014 r., nie pozwalało na prowadzenie dalszych ustaleń w tej sprawie.

W świetle wiarygodnych zeznań drugiego ze świadków – funkcjonariusza Policji interweniującego w dniu 30 maja 2014 r., należy stwierdzić, że mimo, że świadek nie miał bezpośredniej styczności z obwinionym to według przekazanych mu informacji od obwinionego nie kwestionował on wcale okoliczności, iż to on zaparkował swój pojazd

w tym miejscu, a jedynie twierdził, że pojazd ten był zaparkowany prawidłowo. Tym samym czyni to wątpliwie wiarygodnymi jego wyjaśnienia, że nie był on w stanie wskazać komu powierzył w tym dniu swój pojazd a jego późniejsze postępowanie traktować jako próbę uniknięcia odpowiedzialności za skutki wynikające z uznania, że parkując tym pojazdem, w tym miejscu dopuścił się wykroczenia za które oprócz kary grzywny mogą być przyznane również punkty karne.

Należy podkreślić, że Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań obu wymienionych świadków. Obaj nie znali wcześniej obwinionego, nie mieli z nim żadnej styczność trudno jest ich zatem posądzać o jakiegokolwiek złe intencje wobec niego. Zeznawali jedynie na okoliczności dotyczące wyłącznie ich służby a jedynie niewielkie rozbieżność jakich można dopatrzeć się pomiędzy ich depozycjami a sporządzoną przez nich dokumentacją można położyć na karb wielości podobnych zdarzeń przez nich rozpatrywanych.

Odnosząc się jedynie marginalnie do twierdzeń, że pojazd obwinionego w dniu 30.05.2014 r., był zaparkowany prawidłowo należy stwierdzić, że w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę w istocie parkowanie to naruszało przepis art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym bo pojazd ten utrudniał, lub wręcz uniemożliwiał wjazd i wyjazd z niezabudowanej posesji przy ul. (...). Miejsce w którym pojazd ten został pozostawiony położone było na wysokości wyraźnie zaznaczonego wjazdu poprzez obniżenie krawężnika i chodnika oraz poprzez umieszczenie pisemnej informacji przez właściciela tej działki, a zatem dla każdego było oczywiste, że miejsce to jest wjazdem na posesję i że zabronione jest w nim parkowanie pojazdu.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem w pełni wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy o Prawo ruchu drogowym. Zgodnie z wyżej wymienionym przepisem art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym możliwe jest niewskazanie przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej dany pojazd jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty wbrew woli i wiedzy zobowiązanego, przez nieznaną osobę i czemu zobowiązany nie mógł zapobiec. W realiach niniejszej sprawy okoliczności powyższe nie zaszyły a obwiniony swoim zachowaniem uniemożliwił ustalenie konkretnego użytkownika tego pojazdu.

Sąd, za tak przypisany czyn wymierzył obwinionemu karę 300 złotych grzywny, uznając, że jest ona adekwatna do stopnia jej winy i uwzględnia zwłaszcza względy prewencji szczególnej. Postawa obwinionego, którą prezentował w ciągu całego postępowania, również sądowego nie może być postrzegana jako wyłącznie realizację jego konstytucyjnego prawa do obrony. Obwiniony nawet nie próbował przyjmować do wiadomości rzeczowych argumentów organów procesowych. Korzystając często z obiegowych i niezweryfikowanych opinii z różnych portali internetowych powtarzał uparcie te same argumenty nie chcąc przyjąć prostej prawdy, że może nie mieć racji. Taka postawa musi przemawiać w sposób oczywisty na jego niekorzyść. Jako istotną okoliczność obciążającą Sąd uznał wielokrotną karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym skutkującą m. in. już dwukrotnym zdawaniem egzaminu sprawdzającego kwalifikacje jako kierowcy.

Sąd nie dopatrzył się po stronie obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących

Mając na uwadze możliwości finansowe obwinionego Sąd uznał, że jest on w stanie ponieść również ciężar kosztów postępowania i opłaty.